

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **V. Z.**, zast. JUDr. Jaromírem Malým, advokátem, se sídlem Chebská 355/49, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Český rybářský svaz, z.s., místní organizace Karlovy Vary,** IČ 18229859, se sídlem Třeboňská 907/90, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2017, č. j. 17 A 83/2016 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dozorčí komise žalovaného rozhodnutím ze dne 21. 6. 2016, č. 2/2016 - 2, žalobci dočasně odebrala pstruhovou i mimopstruhovou povolenku do 31. 12. 2016 a odmítla mu vydat pstruhovou i mimopstruhovou povolenku pro rok 2017. V odůvodnění rozhodnutí označila řízení jako kárné a žalobce jako přestupce. Ze svědecké výpovědi rybářské stráže dovodila, že dne 18. 4. 2016 v 17:45 hod., na pstruhovém rybářském revíru 233055 Teplá 3, žalobce lovil ryby na živočišnou nástrahu, tj. na žížaly, čímž porušil § 17 odst. 1 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 197/2004 Sb., k provedení zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráži, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rybářství"), a část A bodu 2 přílohy č. 7 téže vyhlášky. Dozorčí komise žalovaného poučila žalobce, že proti tomuto rozhodnutí může podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení k výboru žalovaného.

Výbor žalovaného rozhodnutím ze dne 25. 7. 2016 k odvolání žalobce potvrdil rozhodnutí dozorčí komise žalovaného ze dne 21. 6. 2016. V odůvodnění tohoto rozhodnutí výbor žalovaného uvedl, že připustil svědeckou výpověď pana Z., ta však nepřinesla žádné nové skutečnosti. Dále konstatoval, že řízení projednal jako odvolací orgán ve smyslu § 5 odst. 8 stanov Českého rybářského svazu, z. s., a uzavřel, že se žalobce dopustil velmi závažného jednání.

Usnesením ze dne 31. 1. 2017, č. j. 17 A 83/2016 - 45, Krajský soud v Plzni podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), odmítl žalobu proti rozhodnutí výboru žalovaného ze dne 25. 7. 2016, neboť se žalobce domáhal vydání rozhodnutí v právní věci, o které má jednat a rozhodovat soud v občanském soudním řízení. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že žalovaný je pobočný spolek ve smyslu § 228 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, přičemž žalobou napadené rozhodnutí vydal jako kárný orgán druhého stupně podle § 9 odst. 6 stanov, nikoliv jako správní orgán podle § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, proti jehož rozhodnutí by se žalobce mohl bránit žalobou podle § 65 s. ř. s. Krajský soud poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2009, sp. zn. 28 Cdo 326/2009, a vysvětlil žalobci, že má právo bránit se proti rozhodnutí žalovaného podle § 258 občanského zákoníku v občanském soudním řízení.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost. V ní namítl, že se v dané věci nejednalo o vnitřní spolkovou záležitost, nýbrž o přestupkové řízení. Konstatoval, že „[p]*rojednávané jednání žalobce tak, jak je popisují napadená rozhodnutí žalované, odpovídá vymezení přestupků podle § 30 zákona č. 99/2004 Sb.*, [tj. zákon o rybářství)], *přičemž podle ustanovení § 20 odst. 3 téhož zákona k projednávání těchto přestupků je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností. Podanou správní žalobou napadená rozhodnutí žalované o tvrzeném přestupku žalobce jsou tak jako tak vadná a podle citovaných ustanovení dokonce vydaná nepříslušným orgánem.*". Stěžovatel dovodil, že rozhodnutí výboru žalovaného není rozhodnutím o kárném jednání, nýbrž o přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"). V této souvislosti stěžovatel poukázal na § 51 zákona o přestupcích, § 4 odst. 1 s. ř. s. a konstatoval, že k přezkumu rozhodnutí o přestupku je příslušný soud ve správním soudnictví. S ohledem na tyto úvahy stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu, popřípadě, aby vyslovil nicotnost rozhodnutí výboru a dozorčí komise žalovaného ze dne 25. 7. 2016 a ze dne 21. 6. 2016.

Žalovaný nevyužil svého práva a ke kasační stížnosti se nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvedl, jaké její důvody uplatňuje. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle tohoto ustanovení „[k]*asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*“

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že dozorčí komise a výbor žalovaného vydaly nicotná rozhodnutí o přestupku. Stěžovateli sice lze přisvědčit, že orgány žalovaného ve svých rozhodnutích použily zavádějící termíny, to však odpovídá skutečnosti, že osoby jednající za tyto orgány nemusí mít právnické vzdělání. Podle Nejvyššího správního soudu z obsahu předmětných rozhodnutí nelze dovodit, že by si orgány žalovaného přisvojily pravomoc a působnost správního orgánu. Naopak, je zjevné, že postupovaly způsobem, který pro ukládání kárných opatření upravují stanovy Českého rybářského svazu, z. s. (dále jen „stanovy“).

Podle § 5 odst. 1 stanov může kárný orgán uložit řádným členům Českého rybářského svazu, z. s., kárné opatření za zaviněné nesplnění členských povinností. Přitom kárným orgánem prvního stupně je podle § 5 odst. 6 stanov dozorčí komise místní organizace a o odvolání proti rozhodnutí kárného orgánu prvního stupně rozhoduje podle § 5 odst. 8 stanov výbor místní organizace. Podle § 4 odst. 2 písm. a) stanov je základní povinností člena dodržovat tyto stanovy, jednací řád, obecně závazné právní předpisy o rybářství a o ochraně přírody, jakož i bližší podmínky výkonu rybářského práva (rybářské řády) a rozhodnutí orgánů Českého rybářského svazu, z. s. Podle § 5 odst. 1 písm. ba) a bc) stanov mezi kárná opatření patří dočasné odnětí povolenky k rybolovu, popřípadě nevydání povolenky k rybolovu až na dva roky.

Z výše uvedeného je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že v posuzované věci rozhodovaly kárné orgány žalovaného. Skutečnost, že posuzovaly, zda žalobce zaviněně porušil právní předpisy, přitom odpovídá vymezení kárného jednání podle § 5 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 2 písm. a) stanov. Konečně, orgány žalovaného stěžovateli uložily kárná opatření podle § 5 odst. 1 písm. ba) a bc) stanov, která neodpovídají žádnému trestu, který by podle § 30 odst. 6 zákona o rybářství, ve znění účinném do 28. 7. 2016, mohl v přestupkovém řízení uložit žalobci obecní úřad obce s rozšířenou působností za přestupek podle § 30 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 3 odst. 5 písm. b) téhož zákona. Skutečnost, že žalobce svým jednáním mohl naplnit některou ze skutkových podstat přestupku podle § 30 zákona o rybářství, neznamená, že jej za stejné jednání, avšak ve sféře soukromého práva nemůže postihnout také žalovaný. Ostatně, stěžovatel se tomuto právnímu režimu dobrovolně podvolil, neboť podle § 215 odst. 1 občanského zákoníku „[n]*ikdo nesmí být nucen k účasti ve spolku a nikomu nesmí být bráněno vystoupit z něho.*“ a podle § 212 odst. 1 téhož zákona „[p]*řijetím členství v korporaci se člen vůči ní zavazuje chovat se čestně a zachovávat její vnitřní řád.* […].“

V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná, že orgány žalovaného odebraly stěžovateli povolenku k lovu, tedy ve smyslu § 2 písm. m) rybářského zákona doklad opravňující fyzickou osobu k lovu ryb nebo vodních organizmů v příslušném rybářském revíru. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že vlastnosti povolenky k lovu nelze zaměňovat s vlastnostmi rybářského lístku. Povolenku k lovu podle § 13 odst. 9 rybářského zákona pro dané rybářské revíry vydávají uživatelé rybářských revírů, tedy

držitelé veřejnoprávního povolení podle § 6 rybářského zákona. Uživatel rybářského revíru však povolenkou k lovu neposkytuje třetím osobám veřejné subjektivní právo, nýbrž pouze soukromé subjektivní právo přisvojovat si za stanovených podmínek ryby nebo vodní organizmy v příslušném rybářském revíru. Ostatně, Ústavní soud v nálezu ze dne 20. 2. 2001, sp. zn. II. ÚS 452/98, v obdobné věci uvedl, že „[o]*tázkou možnosti zrušit ústavní stížností rovněž napadená rozhodnutí Myslivecké jednoty Z.* [pozn. Nejvyššího správního soudu: mimo jiné i rozhodnutí o pozbytí platnosti povolenky k lovu v honitbě] *se Ústavní soud nezabýval, neboť toto rozhodnutí není v rámci jeho přezkumné pravomoci, když nejde o rozhodnutí vydaná v oblasti výkonu veřejné správy, a Myslivecká jednota Z. při tomto svém rozhodování nevystupovala jako orgán veřejné moci ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu.*“

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud nikterak nepochybil, když žalobu odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s., neboť stěžovatel je oprávněn domáhat se ochrany podle § 258 občanského zákoníku v občanském soudním řízení podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v tomto řízení úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu